

ברנסי: מה קרה לכלה?

את הפציו. זהו, גוסעים. עמוס נסע במכוניתו של גולדברג. יחד איתם נסעו אמו והפרופסור חיים גבריהו.

שיירת הנצחון

המכונית יצאה לאיטה מהרחבה שלפני הכלא. היא היתה המובילה בשיירה של 12 מכוניות, שנסעה לאיטה במסע ניצחון. כמעט ככל רמזור ויהו את ברנס, ניפנפו לו לשלום ובירכו אותו.

אחד הנהגים העיר אחר-כך: "גולדברג נסע לאט מדי. הוא לא חשב שהיו כשיירה אנשים לחוצים, שהמתח יכול היה להרוג אותם."

אחרים ניסו להתחכם ולעקוף את מכוניתו של גולדברג, אבל גולדברג השיב מהר מאוד את הסדר על כנו, שב להיות מוביל השיירה.

לפתע נחסמה השיירה על-ידי מכונית בלתי מזוהה, שעקפה אותה במהירות עצומה. מתוך המכונית זינק גבר צעיר, שרץ לכיוון המכונית שברנס ישב בה.

כולם יצאו ממכוניותיהם בחרדה, הצלמים כיוונו את המצלמות.

אחרי כמה שניות נשמע קול אנחת-רווחה: היה זה שימעון, אחיו של עמוס, שלא הגיע בזמן לכלא, והצטרף כדרך לשיירה, ולא יכול לחכות לפגישה עם אחיו ברחובות. השיירה המשיכה כשגולדברג

דויד פרי פתח לרווחה את הדלת, וברנס יצא לחופשי.

הצלמים נדרכו כקפיץ, הפעילו מרפקים, לכל יחמיצו אף תמונה.

הפרופסור (לתנ"ך) חיים גבריהו הוציא מייד מכיסו כיפה, הניחה על ראשו של האסיר שזה עתה יצא לחופשי, וציווה עליו לומר את הברכה ברוך מתיר אסורים."

האם, מרים, חיבקה את בנה ונישקה אותו בלי הרף. "זה יום גדול", אמרה, "אנחנו נעשה אותו מלך כשיבוא הביתה. אטפל בו כמו כתינוק שרק נולד. הוא גם יתחתן בקרוב מאוד."

זו היתה ההוכחה הסופית. העיתונאים והצלמים הנרגשים לא היו זקוקים לסימנים נוספים: כרוך שיש כלה; ואם היא אינה מחכה כאן, היא כוודאי נמצאת בביתו של גולדברג. מכאן ועד לשמועה, כי בתוך כמה שעות תיערך החופה ברחובות — המרחק היה כמו בין אצבע הכלה וטבעת-הקידושין.

"קדימה", אמר אחד הכתבים, "נוסי עים לרחובות לראות את סרט סיפור האבה!"

מרוכ התרגשות כמעט שכח ברנס את הפציו, שנאספו במשך שמונה וחצי שנים בכלא. בעודו מלווה את כל הנכנסים למכוניות, הוציאו סוהרי הכלא שני ארגוני קרטון ועוד שק קטן. האסיר לשעבר, שדילג בין לטיפה ונשיקה, בין ברכה של בן-מישפחה ושאלות העיתונאים, חזר לדלת הפלי"דה, כשכל הצלמים רצים אחריו. לקח

שהבית היה מלא באנשים שבאו לברך את ברנס עם שיחרורו מהכלא. כדי למצוא מעט פרטיות יצאו השניים לחצר ושוחחו ארוכות. עד שנתפשו על-ידי עיתונאים. השניים התכתבו בתקופת הכלא.

השיחרור. הוא התוכח עם מפקד הכלא, דויד פרי, ררש שיורשה לו ללוות את עמוס מתוך הכלא, דרך השער, החוצה. לגולדברג לא הואילו הוויכוחים. מפקד הכלא אמר, שהנהגים מחייבים כי הוא יוציא את ברנס, אסיר מס' 42866.

חברה מוצנעת של אילנה שושן. איל-נה לא היכתה לברנס ברמלה, אלא הגיעה ישר לביתו בעכו. השניים נראו חבוקים במשך כל הערב. למרות

נאום נרגש - אני רוצה לצאת מכאן בזכות ולא בחסד", אמר גולדברג את השי הצנוע שהכין לו בכלא. הוא חש תשוש וביקש לשבת.

לעמוס מוחכה בית חם, מישפחה אוהבת ואפילו כלה? הכריז גיטו של עמוס ברנס, שבא לקבל את פניו בשער הכלא. את פניו של ברנס באו לקבל גם אחותו, יפה, ואמו, מרים. העיתונאים, הצלמים והסקרנים שעמדו בשער, זקפו אוזניהם בתדהמה. לרגע קט שכחו כל הנוכחים מיהו חתן-השימחה במקום. כולם התחילו לחפש את הכלה המיועדת לעמוס ברנס. על כל נערה שנראתה בסביבה עטו הכתבים הנרגשים, שאלו אותה אם אולי היא כלתו של עמוס. כל התשובות היו שליליות. בשוך הסערה הודיע עזרא גולדברג,

דגע לפני עמוס ברנס, עדיין המיסמכים האחרונים המתינו הצלמים, ואילו

הפלדה של המיסמכים האחרונים ואילו עזרא גולדברג הוא ממונה על משימתו